1

În regatul Cezarilor Albi

Helmut Gregor se temea de sunetul adevăratului său nume aşa cum altcineva s-ar teme de numele celui mai cumplit duşman. Dar, graţie sprijinului generos al familiei sale şi al afacerilor din agricultură, care continuau să prospere în Günzberg, Bavaria, reuşea să ducă o viaţă extrem de confortabilă în Buenos Aires.

O capitală bătrână, dar atractivă — de altfel, oraşul este celebru pentru aerul bun —, Buenos Aires are nenumărate bulevarde bune şi o operă nemaipomenită, aşa că nu era deloc greu pentru medicul german de vârsta a doua ca, în această după-amiază răcoroasă de iulie, să-şi imagineze că ar fi în iubita lui Viena de dinainte de război, înainte ca înfrângerea Germaniei să fi necesitat o aşa de lungă perioadă de exil. Vreme de aproape zece ani rezistase vieţii într-o căsuţă liniştită de ţară, într-o suburbie predominant englezească din Temperley. Cel puţin asta se întâmplase până acum. După ce i se întâmplase însă lui Adolf Eichmann[1], Helmut Gregor se hotărâse că e mai bine să

[1] Otto Adolf Eichmann (1906–1962), ofiţer superior în SS, considerat unul dintre „arhitecţii Holocaustului", ascuns după război în Argentina şi răpit de ofiţeri de informaţii israelieni, judecat şi condamnat la moarte în Israel pentru crime împotriva umanităţii (n. red.).

se mute în centrul oraşului. Şi, până să găsească un apartament potrivit, locuia acum în elegantul şi modernul City Hotel.

Alţi foşti tovarăşi, alarmaţi de îndrăzneala răpirii — Eichmann fusese săltat chiar din casa lui din San Fernando de agenţi de securitate israelieni şi i se pierduse urma în Ierusalim — trecuseră dincolo de Rio de la Plata, în Uruguay şi în oraşul Montevideo. Durul Helmut Gregor observase felul în care comunitatea internaţională condamna încălcarea legii internaţionale de către Israel şi chiar faptul că ambasada israeliană din Argentina putea fi obligată să se închidă — ca să nu mai vorbim şi de valul, mai degrabă mulţumitor pentru el, de violenţe antisemite care se declanşase acum în Buenos Aires ca rezultat al acţiunilor ilegale israeliene —, aşa că se gândea că era foarte probabil ca Buenos Aires să fi devenit acum cel mai sigur oraş din America de Sud. Pentru el şi alţii ca el, cel puţin.

Părea puţin probabil să i se întâmple şi lui Helmut Gregor ce i se întâmplase lui Eichmann. Mai ales acum, când bunii lui prieteni din guvernul argentinian de aripă dreaptă îi aranjaseră protecţie din partea poliţiei douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Părerea lui Gregor era că Adolf Eichmann le uşurase el însuşi misiunea duşmanilor lui israelieni, prin faptul că se mutase în mijlocul deşertului şi nici nu dispunea de bani care să-i pună la dispoziţie oarecare protecţie. Dar, chiar şi aşa, trebuia să recunoască faptul că evreii duseseră treaba la bun sfârşit cu mult fler. Lui însă, nici prin minte nu-i putea trece că vreunul dintre ei ar fi îndrăznit să pună mâna pe el în cel mai mare hotel din Buenos Aires.

Nu că ar fi stat totuşi să tremure în casă toată ziua. Nici pe departe. Ca şi Viena, Buenos Aires este un oraş făcut să-l baţi la picior şi, tot ca şi bătrâna capitală austriacă, ascundea nişte

cafenele fabuloase. Aşa că în fiecare după-amiază, în jurul orei trei, însoţit de poliţistul melancolic şi bruneţel care era garda lui de corp pe tura de seară — dacă n-ar fi fost ochii ăia albaştri pătrunzători, Gregor l-ar fi luat pe bietul om drept ţigan sadea, nicidecum spaniol — medicul german făcea o plimbare în pas rapid până la Confiteria Ideal.

Cu accesoriile ei elaborate din alamă, cu coloanele de marmură şi organistul care cânta, după-amiezile, târziu, un potpuriu de valsuri şi tangouri, Cafeneaua Ideal, aşezată niţel mai încolo de Corrientes, părea evocarea perfectă a unei vechi *Gemütlichkeit*[1] austriece. După ce-şi bea obişnuita *cortado doble*[2] şi mânca o felie de prăjitură delicioasă cu ciocolată, îşi închidea ochii reci şi întunecaţi prin faţa cărora se perindaseră toate ororile lumii; abia atunci doctorul putea să-şi imagineze că era din nou în Central Café din Viena, pe Herrengasse, pregătindu-se pentru o noapte la Staatsoper sau la Burgtheater. Dar reveria nu dura decât puţin, căci trebuia să plece înapoi.

Aşa că el şi garda lui de corp îşi luau hainele şi plecau din cafenea mereu la aceeaşi oră, cinci fără un sfert. Lui Helmut Gregor nici nu-i trecea prin minte că situaţia lui putea fi mai gravă decât cea a lui Adolf Eichmann. Şi totuşi, chiar aşa stăteau lucrurile. Pentru că mai erau încă douăzeci şi trei de luni până când Eichmann avea să ajungă în faţa călăului, în închisoarea Ramleh. Dar pentru doctor, ziua judecăţii era mult mai aproape. Căci, chiar în clipa în care părăsea Cafeneaua Ideal, unul dintre chelneri, el însuşi evreu — căci sunt mulţi evrei în

---

1 *Gemütlichkeit* (germ.), atmosferă plăcută, comoditate, tihnă (n. red.).

2 *Cortado doble* (sp.), cafea espresso cu caimac de lapte fierbinte, un soi de capuccino (n. red.).

Buenos Aires —, ignorând bacşişul generos oferit de doctor, suna la Hotel Continental.

— Sylvia? Eu sunt. Moloh[1] e pe drum.

Sylvia puse înapoi în furcă receptorul telefonului din camera de hotel şi dădu din cap spre americanul înalt care era întins în patul uriaş. Acesta lăsă de-o parte noul roman al lui Ian Fleming din care citea, îşi stinse ţigara şi, urcându-se din două mişcări pe dulapul uriaş de mahon, se întinse pe burtă. Sylviei nu i se părea excentric acest comportament. Mai degrabă îl admira pe american pentru modul eficient şi profesionist cu care-şi trata misiunea. Îl admira şi se temea de el în acelaşi timp.

Hotelul Continental, de pe Roque Saenz Pena, era o clădire clasică în stil italian, dar care americanului îi amintea mai degrabă de clădirea Flatiron din New York. Camera era undeva pe colţ, la etajul cinci şi, prin fereastra dublă deschisă, putea să vadă toată strada, până în colţ la Suipacha, adică pe o distanţă de mai bine de 150 de metri. Dulapul scârţâi puţin în timp ce el se întinse să apuce puşca Winchester care era deja atent poziţionată acolo, între două perne. Nu-i plăcea să tragă pur şi simplu cu puşca pe geam şi prefera întotdeauna anonimatul unui adăpost provizoriu de tragere construit într-o locaţie interioară. Mutând dulapul vreo doi metri mai încolo de perete, îşi construise adăpostul urban perfect, care-l făcea aproape de neobservat din stradă sau din clădirea de vizavi. Acum, singurul lucru pentru care trebuia să-şi facă griji, era zgomotul neamortizat pe care

[1] Moloh (ebr.), numele unui zeu al sacrificiului, specific popoarelor antice din Orientul Mijlociu (n. red.).

urmă să-l facă arma de calibrul 30, atunci când avea să apese pe trăgaci.

Dar spera că şi acest amănunt fusese acoperit, căci Sylvia făcea deja semne unei maşini parcate de cealaltă parte a străzii. Modelul De Soto negru, o maşină extrem de populară pe străzile din Buenos Aires, era vechi şi ponosit, cu tendinţa de a da rateuri şi, câteva secunde mai târziu, avea să vină şi confirmarea: maşina începu să facă un zgomot la fel de puternic precum cel de armă, gonind toţi pescăruşii şi porumbeii de pe marginea ferestrei, care-şi luară speriaţi zborul, ca un pumn de confetti uriaşe.

Nu era cine ştie ce şmecherie, se gândi americanul, dar tot era mai bine decât nimic. Şi oricum, Buenos Aires nu era defel ca oraşul lui, Miami, unde localnicii nu erau obişnuiţi cu zgomotul de artificii sau de focuri de armă. Aici erau o grămadă de sărbători publice, celebrate mereu cu volumul la maximum, cu pocnitori şi pistoale cu capse, ca să nu mai vorbim de ciudata revoluţie care se petrecuse în mijlocul oraşului. Nu trecuseră decât cinci ani de când forţele aeriene argentiniene ţintiseră piaţa mare a oraşului în timpul loviturii armate care-l răsturnase pe Peron. Bubuiturile şi exploziile asurzitoare erau un mod de viaţă în Buenos Aires. La fel ca şi moartea, uneori.

Sylvia luă un binoclu de teren şi se lipi cu spatele de dulap, chiar sub ţeava puştii. Mai puternic decât luneta 8XUnertl montată pe arma americanului, binoclul trebuia să o ajute să se asigure că, printre nenumăraţii pietoni care păşeau de-a lungul străzii Roque Saenz Pena, ţinta era identificată corect şi eliminată.

Sylvia aruncă o privire spre ceas în timp ce afară, în stradă, maşina De Soto mai dădu un rateu. Chiar şi aşa, cu vată în

urechi, pe care şi-o pusese ca să nu asurzească în clipa în care americanul avea să apese trăgaciul, ecoul pe care bubuitura îl făcu în golul dintre înaltele clădiri Cangallo şi Roque ajunse la ea ca o explozie de bombă.

Luându-şi o poziţie fermă, americanul apucă arma cu mâna liberă şi o fixă bine pe umăr. Apoi ridică piedica, îşi strecură degetul prin suportul trăgaciului şi îşi lipi obrazul de tocul fin de lemn. Abia după aceea verifică poziţia prin lunetă. Ţinta era deja fixată din weekendul trecut când, după o călătorie destul de neplăcută de aproape 500 de kilometri, americanul împuşcase nişte capre sălbatice în valea râului Azul. Dar chiar şi cu o puşcă atât de bine pregătită, ţinta asta părea să fie una mult mai greu de nimerit decât o capră. Pentru că traficul pe Roque Saenz Pena şi peste Cangallo era destul de aglomerat, ca să nu mai punem la socoteală şi efectul confuz pe care-l imprimau vederii brizele specifice portului.

Şi, ca şi când ar fi trebuit să confirme dificultatea unei execuţii în mediu urban, un *colectivo* — unul dintre autobuzele roşii Mercedes care se foloseau pentru transportul în comun — veni să-i obstrucţioneze vederea, chiar în clipa în care fixa gradaţiile lunetei pe pălăria cu boruri largi a unui bătrân *porteño*[1].

— Moloh trebuie să-ţi intre în cătare din clipă în clipă, îl anunţă Sylvia cu voce tare căci, ca şi ea, americanul avea şi el protecţie pentru urechi.

Americanul nu-i răspunse, concentrându-se deja asupra respiraţiei: se antrenase să respire normal şi apoi să-şi reţină respiraţia doar o fracţiune de secundă înainte să apese trăgaciul. Nu avea nici o îndoială că Sylvia o să identifice corect ţinta atunci

[1] *Porteño* (sp.), locuitor nativ din Buenos Aires (n. red.).

când o să apară. La fel ca toţi ceilalţi membri ai echipei locale Shin Bet[1] din Buenos Aires, îi ştia chipul lui Moloh aproape la fel de bine cum îl ştiuse pe cel al lui Eichmann. Iar singura grijă pe care americanul o avea cu privire la ea era aceea că trebuia să afle că-şi nimerise sau că-şi ratase ţinta de la cineva care nu mai văzuse niciodată un om ucis cu sânge rece.

Pentru că reculul armei îl împiedica pe trăgător să vadă dacă ţinta lui este sau nu la pământ. Mai ales atunci când aceasta era la o distanţă mai mare de o sută de metri, în mijlocul unei mulţimi de oameni. Pentru o asemenea distanţă, un trăgător avea nevoie de un ţintaş la fel cum un sportiv are nevoie de arbitru ca să-i confirme că a respectat sau nu regulile jocului. Cea mai mică ezitare din partea ei le-ar fi compromis total şansa unei a doua lovituri. Era uşor să observi că glonţul şi-a atins ţinta; dar să detectezi ratarea — pentru că până şi cel mai bun ţintaş putea să rateze — şi, mai ales, să precizezi unde s-a oprit glonţul, asta era partea cea mai dificilă.

Americanul nu avea nici o îndoială cu privire la calităţile lui profesionale, iar asta îi permitea să ceară un tarif gras pentru serviciile pe care le presta. Nu era chiar genul de afacere în care să poţi să pretinzi că ai fi cel mai bun. Sau în care alţii să poată să creadă acest lucru despre tine. Ba chiar îi displăcea genul acesta de reputaţie, aşa cum se ferea să încurajeze laudele nemăsurate în ceea ce-l privea. Pentru el, discreţia şi încrederea erau cele două calităţi definitorii pentru modul lui de viaţă şi, cu cât erau

[1] Shin Bet (ebr. *Shabak*, acronim pentru *Sherut Bitahon Klali*, Serviciul General de Securitate), se ocupă de securitatea internă, fiind una din cele trei ramuri ale CIS (Comunitatea Informaţiilor Secrete Israeliene) alături de Aman (Serviciile Secrete Militare) şi Mossad (Serviciile Secrete Externe) (n. red.).

mai puţini cei care ştiau ce face şi cât de bine o face, cu atât mai bine. Cea mai importantă parte a muncii lui era să scape cu ce făcea, iar asta impunea un comportament şters, o atitudine retrasă, specifică numai celor mai modeşti dintre oameni. Şi, cu toate astea, nu se considera cu nimic mai deosebit decât ceilalţi care făceau aceeaşi treabă ca şi el. Ştia că mai sunt şi alţi trăgători — Sarti, Nicoli, David, Nicoletti, ca să enumerăm doar câţiva — dar, în afară de nume, ştia foarte puţine lucruri despre fiecare dintre ei, ceea ce îi confirma că şi ei voiau să rămână la fel de anonimi ca el însuşi. Îl chema Tom Jefferson.

Ştia că este o situaţie mai neobişnuită ca, fiind căsătorit, soţia să ştie exact cu ce te ocupi şi să fie de acord cu ceea ce faci.

Mary îl însoţise pe Tom în călătoria la Lacul Tahoe, ca să-şi semneze contractul. Cel puţin ăsta fusese planul; pentru că lucrurile se petrecuseră puţin altfel când ajunseseră la destinaţie.

Zburaseră cu Bonanza Air de la Miami la Reno, de unde luaseră o maşină până la Cal-Neva Lodge, pe ţărmul nordic al golfului Crystal, la invitaţia unui anume Irving Davidson. Mary, o chinezoaică americancă la a doua generaţie, nu mai fusese niciodată în Tahoe, dar văzuse reclame cu Cal-Neva în magazine („Paradisul din High Sierra") şi citise că staţiunea era jumătate în proprietatea lui Frank Sinatra şi a lui Peter Lawford[1], iar Marilyn Monroe obişnuia să vină aici, la fel ca şi membrii familiei Kennedy. Aşa că Mary, pe atât de interesată de familia Kennedy pe cât de mare admiratoare a

[1] Peter Sydney Lawford (1923–1984), actor american de origine britanică (n. red.).

lui Monroe, se arătase mai mult decât dornică să petreacă puţin timp într-un loc atât de sofisticat.

Şi puse stăpânire pe el imediat ce-l văzu. Sau mai bine zis, imediat ce-i văzu pe Joe DiMaggio şi pe Jimmy Durante[1] la un pahar, în Salonul Indian. Dar era ceva la Cal-Neva care nu-i plăcea lui Tom. Un soi de atmosferă. Mirosea nedefinit a mediu corupt. Poate pentru că principiul de bază după care funcţiona acest loc părea să fie filosofia potrivit căreia poţi cumpăra orice cu bani. Sau poate pentru că staţiunea fusese construită de un om de afaceri bogat din San Francisco cu scopul expres de a înşela legea californiană. Aşezată chiar pe graniţa dintre California şi Nevada, staţiunea avea în centru o cabană rustică dotată cu un şemineu enorm, înconjurată de un mănunchi de căsuţe luxoase şi un cazinou care, din cauza legilor californiene extrem de aspre care interziceau jocurile de noroc, era aşezat în partea din Nevada a graniţei. Frontiera dintre cele două state trecea fix prin mijlocul piscinei, ceea ce le permitea înotătorilor să treacă prin apă dintr-un stat în altul. Tom era însă mulţumit că, aşa cum ieşiseră lucrurile, nu trebuia să petreacă mai mult de-o noapte aici.

Curând după ce ajunseseră, devenise evident faptul că gazda şi, în acelaşi timp, potenţialul lor client, nu putea să li se alăture. Cu un telefon discret în căsuţa în care fuseseră instalaţi Tom şi Mary, care tocmai se relaxau împreună în cada cu apă fierbinte, Irving Davidson explicase cum stau lucrurile.

— Tom? Pot să-ţi spun Tom? Mă tem că anumite afaceri mă vor mai reţine aici, în Los Angeles. Îmi pare foarte rău, dar

[1] Jimmy Durante (James Francis „Jimmy" Durante) (1893–1980), cântăreţ, pianist şi actor american (n. red.).